

Arrest

nr. 191 813 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. Tevens verklaart u op traditionele wijze gehuwd te zijn met, A. A. (...) (O.V.(...)). Ze scheidde in december 2016 officieel van haar vorige partner, met wie ze een dochter kreeg, die momenteel ook in België verblijft.

Uw partner en uzelf namen de voorbije jaren een aantal keer deel aan politieke manifestaties tegen de regerende machthebbers in jullie herkomstland. In 2015 en 2016 zouden jullie enkele keren het bezoek van de politie gekregen hebben, die jullie ertoe wilden bewegen om niet meer te gaan manifesteren tegen de heersende machthebbers.

Ook in 2016 gingen uw partner en uzelf nog meermaals de straat op in de hoofdstad Yerevan. Eveneens in 2016 zouden jullie in jullie woonst nogmaals bezoek van de politie gekregen hebben. Ze

drongen er nogmaals, en sterk, op aan dat jullie niet langer de straat zouden opgaan. Kort daarop werd het vertrek van uw partner naar Europa georganiseerd. Ze verliet Armenië op 5 juni 2016. Ze verbleef nog enkele maanden in Frankrijk bij voormalige Armeense bureaus. Op 1 september 2016 kwam uw partner in België aan.

Uzelf, van uw kant, bleef in Armenië achter. Op 17 juli 2016 werd een politiekazerne bestormd door nationalistische schermutselingen die hierop volgden vielen, zowel aan de kant van de politie als bij de aanvallers, enkele doden. De daaropvolgende dagen zwol het protest van burgers aan.

Op 25 juli 2016 werd u opgepakt. U werd vijf dagen lang vastgehouden. Na het ondertekenen van een document, waarin zou vermeld zijn dat u de openbare orde had verstoord, werd u op vrije voeten gesteld.

U zou nadien nogmaals door de politie benaderd zijn om uw activisme op te geven. Begin oktober 2016 werd u ontboden bij de politie. U meldde zich aan, maar kreeg er nauwelijks vragen en mocht snel beschikken. U besloot om vanaf dat moment te beginnen met de organisatie van uw vertrek uit uw herkomstland.

U haalde eind oktober 2016 een paspoort af en deed de nodige démarches om een geldig visum te krijgen, wat u ook lukte. U verliet Armenië op 31 oktober 2016. U bereikte België op 1 november 2016. Uw partner en uzelf boden zich op 4 november 2016 bij de bevoegde asielinstanties aan. Op 21 november 2016 werd jullie asielaanvraag officieel geregistreerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: uw geboorteakte en uw laatst verkregen paspoort.

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op problemen in uw herkomstland, die het gevolg zouden zijn van uw politiek engagement daar; u zou meermaals aan politieke manifestaties hebben deelgenomen. U werd zelfs een keer opgepakt en gedurende vijf dagen lang vastgehouden. U vreest dat u in geval van terugkeer (officieel) door uw autoriteiten zal vervolgd worden. Welnu, na grondig onderzoek van alle beschikbare elementen, moet worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 konden ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verliepen ze zonder incidenten. Sinds de zomer van 2013 wordt er weliswaar melding gemaakt van een toename van het aantal incidenten waarbij politieke opposanten betrokken zijn, maar niet in die mate dat er actueel in Armenië sprake is van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen. Daarom kan louter het feit dat een asielzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Armenië, op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk.

Vooreerst dient, met klem, benadrukt te worden dat er nauwelijks geloof gehecht kan worden aan uw beweerde politiek engagement en dit in de periode dat uw partner nog bij u, in Armenië, verbleef – tot begin juni 2016. U bent op dit vlak vaag en tegenstrijdig in uw verklaringen.

Bij het begin van uw asielgehoor werd u gevraagd of uw partner in 2016 deelnam aan manifestaties (CGVS, gehoorverslag dd.27.03.2017, p.2). U beantwoordt deze vraag bevestigend (CGVS, p.2). Op de daaropvolgende vragen, in verband met het moment waarop zij dit voor het laatst deed, alvorens naar Europa te vertrekken, blijkt u onaannemelijk vaag en onwetend te zijn. U verklaart achtereenvolgens dat u zich de datum niet kunt herinneren, dat het een “paar weken” voor haar vertrek was, dat u zich de maand niet kunt herinneren, om haar laatste deelname aan een manifestatie ten slotte medio april te situeren (CGVS, p.2). Uw partner, van haar kant, situeerde de laatste betoging waar zij aan deelnam in één van de eerste weken van mei (CGVS, gehoorverslag A. (...), p.7). Ze beweerde daarenboven dat ze in dezelfde maand aan 3 betogingen deelnam (CGVS, A. (...), p.7). U werd geconfronteerd met deze uitspraken van uw partner, waarop u beweert “dat u zich enkel maar herinnert” (CGVS, p.2). Bijgevolg wordt de tegenstrijdigheid niet verschoond of opgeheven, aangezien van u en uw partner mocht verwacht worden dat jullie de laatste manifestatie(s) waar jullie aan deelnamen preciezer in de tijd konden situeren, zeker ten opzichte van het moment van haar vertrek uit Armenië. Dat jullie op dit vlak dusdanig tegenstrijdig zijn, doet reeds vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde

politieke engagement. Ook op andere punten, met betrekking tot de laatste manifestatie(s) waar jullie beiden aan deelnamen, zijn jullie allerm minst coherent.

Daar waar uw partner stellig was en beweerde dat jullie in 2016 níét deelnamen aan manifestaties die dagenlang duurden (CGVS, A. (...), p.8), verklaarde uzelf dat jullie 3 à 4 dagen gingen manifesteren de laatste keer (CGVS, p.3) en dat jullie zelfs overnachtten (CGVS, p.3). Gepeild naar het aantal deelnemers tijdens jullie laatste protestactie, stelde uzelf (CGVS, p.3) dat er tussen de 200 en 300 deelnemers waren, terwijl uw partner het had over ongeveer 30 (CGVS, A. (...), p.8). Geconfronteerd met de verklaringen van uw partner, stelt u achtereenvolgens dat het er veel meer waren, geen 30, dat uw partner mogelijk over 30 sprak omdat er op verschillende plaatsen tegelijk werd gemanifesteerd, dat uw partner misschien over slechts 1 deel van de betoging sprak om ten slotte te stellen dat u niet weet waarom uw partner slechts van dertig deelnemers gewag maakte (CGVS, p.3). Op de vraag of er bekende opposanten aanwezig waren tijdens de laatste manifestatie, maakt u gewag van de aanwezigheid van Levon Ter-Petrosyan (CGVS, p.3), sinds jaar en dag het boegbeeld van de oppositiebeweging in Armenië en bovendien de eerste president van het land toen het in 1991 onafhankelijk werd. Aan uw partner werd ook gevraagd of er bekende opposanten aanwezig waren, maar vreemd genoeg noemde zij de naam van Ter-Petrosyan niet, net voor de pauze van haar asielgehoor (CGVS, A. (...), p.9). Net ná de pauze van haar gehoor door het Commissariaat-generaal, werd aan uw partner zelfs gevraagd of zij Ter-Petrosyan kent en zij bevestigde dit meteen en stelde dat iedereen in Armenië voormelde opposant kent (CGVS, A. (...), p.9). Vervolgens werd uw partner geconfronteerd met de vaststelling dat zij Ter-Petrosyan níét noemde als aanwezige, daar waar u dit wél deed, maar zij geeft enkel aan "zijn naam niet genoemd te hebben" (CGVS, A. (...), p.9). Ook u werd nog geconfronteerd met de onwetendheid ter zake van uw partner, maar u bleek evenmin een plausibele verklaring te kunnen geven ("Ik weet het niet", CGVS, p.3). Welnu, dergelijke tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw politiek engagement, maar daarenboven leggen ze bijgevolg ook een hypotheek op de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die hiervan het gevolg zouden geweest zijn.

Verder rijzen ook vragen bij de aanleiding van het vertrek van uw partner uit Armenië.

Aan haar werd immers gevraagd om in beknopte bewoordingen aan te geven waarom ze asiel vroeg. Hierop verklaart uw partner (CGVS, A. (...), p.5) dat u politieke problemen had en dat u, in geval van terugkeer, zal worden aangehouden. Vervolgens verwijst uw partner naar uw aanhouding op 25 juli 2016 (CGVS, A. (...), p.5), maar dan werd ze attent gemaakt op de vaststelling dat ze al geruime tijd voordien vertrokken was. Er werd daarom aan uw partner gevraagd wat de reden was van haar vertrek naar België. Hierop beweert ze (CGVS, A. (...), p.5) dat ze eigenlijk ook omwille van politieke problemen naar Europa was gevlucht: haar vader had vroeger problemen, jullie waren gewaarschuwd om niet deel te nemen aan betogingen en u zou uw partner "gewoon" op tijd naar België gestuurd hebben (CGVS, A. (...), p.5).

Welnu, er bestaan vooreerst ernstige twijfels over de beweerde problemen van uw schoonvader, omwille van zijn politiek profiel of engagement. In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat de respectievelijke asielaanvragen van uw schoonmoeder en uw schoonzus, gebaseerd op beweerde problemen van uw schoonvader omwille van zijn politieke activiteiten, ongeloofwaardig werden bevonden door het Commissariaat-generaal. Hier komt nog bij dat uw schoonmoeder de problemen van haar man toeschreef aan diens lidmaatschap van "Hayots hamazgayin sharzum (HSH)", terwijl uw partner beweert dat hij lid was van "Bargavach Hayastan" (CGVS, A. (...), p.6). Bovendien was uw partner vervolgens zeer vaag over de problemen van haar vader (CGVS, A. (...), p.6), hetgeen het gebrek aan geloofwaardigheid ter zake bevestigt. Ook u noemde de vroegere problemen van uw schoonvader als aanleiding voor het naar Europa sturen van uw vrouw (CGVS, p.9).

Verder maakt uw partner tijdens haar gehoor door het CGVS gewag van 1 bezoek (in 2016) door de politie, die jullie wilde intimideren door jullie te verbieden deel te nemen aan manifestaties (CGVS, A. (...), p.10). Uw partner kon deze eenmalige (in 2016) gebeurtenis niet in de tijd situeren, bleef vaag over wat jullie aan het doen waren op het moment van het onaangekondigde bezoek, maar beweerde bovendien dat u degene was die de deur opende voor de delegatie van de politie (CGVS, A. (...), p.10), terwijl uzelf verklaarde dat uw partner de deur opende voor de ongenode bezoekers (CGVS, p.11). Bij confrontatie stelde uw partner opnieuw dat u degene was die de deur voor de bezoekers opende (CGVS, A. (...), p.11), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verschoond of opgeheven wordt. Welnu, op basis van de hiervoor gedane vaststellingen over de vlucht van uw vrouw uit jullie herkomstland, ontstaat het vermoeden dat het vertrek van uw gezin uit Armenië reeds geruime tijd voor ùw vertrek werd voorbereid. Bovendien kan ook weinig geloof gehecht worden aan de problemen die u ná het vertrek van uw vrouw situeert.

Tijdens uw voorbereidend gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.5) beweerde u dat u vanaf 15/07/2016 dagelijks deelnam aan manifestaties, terwijl u tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal beweerde dat u de dagen vóór 17 juli 2016 niet ging demonstreren

(CGVS, p.6). Bij confrontatie hield u vast aan uw laatste verklaring, waardoor ook deze tegenstrijdigheid niet verschoond of ongedaan gemaakt wordt. U maakt voorts gewag van een arrestatie op 25 juli 2016 en hierbij zou u gedurende 5 dagen zijn vastgehouden. U zou op 5 september 2016 nogmaals thuis bezoek hebben gekregen van de politie, met de intentie om u te intimideren. U zou een laatste keer in contact zijn gekomen met de politie, toen u op 2 oktober 2016 werd gesommeerd zich te melden in een nabijgelegen politiekantoor (CGVS, p.8). Het is echter zeer opmerkelijk dat er bijna niets gebeurde toen u zich aanbood: men stelde vast dat u zich aangemeld had, er werd u gezegd dat u het land niet mocht verlaten, geen betogingen meer mocht bijwonen en dan mocht u “zomaar” beschikken (CGVS, p.8). U werd niet ondervraagd en werd nogal laconiek weggestuurd (CGVS, p.9). Welnu, de vaststelling dat u enerzijds verboden zou zijn om het land te verlaten, maar u dit toch deed en bovendien op legale wijze (CGVS, p.4) doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de ernst van uw beweerdde vrees. Uw laatste oproeping in uw herkomstland (op 2 oktober 2016) en de vaststelling dat u het land legaal verliet, ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waaruit moet blijken dat u officieel het voorwerp van vervolging zou uitmaken in geval van terugkeer. Immers, uit bijgevoegde informatie blijkt dat op de luchthaven van Zvartnots zeer intensieve en geïndividualiseerde controles van reizigers gebeuren, bovendien door ad random aangeduide beampten, waardoor het uiterst moeilijk is om een doorgang te organiseren bij een corrupte beampte, die door een tussenpersoon zou benaderd zijn om u ongezien te laten vertrekken, hetgeen u nochtans suggereert (CGVS, p.8). U weet trouwens hoegenaamd niets over démarches door of met een tussenpersoon (CGVS, p.9). Dergelijke elementen, die betrekking hebben op uw laatste beweerdde problemen, wijzen niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Welnu, op basis van alle voorgaande vaststellingen maakt u uw asielrelaas niet aannemelijk en kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten over, die een ander licht werpen op de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Uw geboorteakte, uw paspoort en gegevens over uw visum staven uw identiteit en (het moment van) uw legale uitreis uit uw herkomstland, dewelke niet betwist worden door het Commissariaat-generaal.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook ten aanzien van uw partner, A. A. (...) (O.V. (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien ze haar asielaanvraag op gelijkaardige motieven als de uwe baseert.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4, van de wet van 15 december 1980, van et koninklijk besluit betreffende de procedure voor het CGVS (11 juli 2003)”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens

de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Daar waar verwerende partij in de bestreden beslissingen verwijst naar informatie waarvan een kopie bij de administratieve dossiers is gevoegd om te stellen dat er actueel in Armenië geen sprake is van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen en dat daarom louter het feit dat een asielzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Armenië op zich niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, betogen verzoekende partijen dat de informatie waarnaar verwerende partij dienaangaande verwijst “te oud” is daar de analyse stopt in 2015 en de situatie in Armenië sindsdien nog verder ontwikkeld is. Verzoekende partijen voegen in dit verband verschillende internetartikelen als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partijen er geenszins in slagen aan te tonen dat de analyse door verwerende partij van de situatie in Armenië voor politieke opposanten niet correct dan wel niet langer actueel is.

De Raad wijst verzoekende partijen er vooreerst op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan de administratieve dossiers (administratief dossier M. G., stuk 8, landeninformatie, deel 1; administratief dossier A. A., stuk 8, landeninformatie, deel 1) blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een lange nasleep kenden. Sinds april 2011 konden ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verliepen ze zonder incidenten. Sinds de zomer van 2013 wordt er weliswaar melding gemaakt van een toename van het aantal incidenten waarbij politieke opposanten betrokken zijn, maar niet in die mate dat er actueel in Armenië sprake is van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen.

De Raad bemerkt verder dat verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen recentere informatie voegt die bevestigt dat bovenstaande analyse van de politieke situatie in Armenië nog steeds correct is (nota met opmerkingen, bijlage 1).

Door verzoekende partijen wordt geen enkele informatie aangebracht die voormelde analyse weerlegt en die in het bijzonder aantoont dat er actueel in Armenië sprake is van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen. Immers, de informatie die verzoekende partijen aanbrengen (bijlage 3) bevestigt slechts de politieke en socio-economische situatie in Armenië en de wijdverspreide corruptie aldaar zoals deze ook blijken uit de informatie die door verwerende partij werd bijgebracht. Dat

er actueel in Armenië sprake zou zijn van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen blijkt hieruit op geen enkele manier.

Gelet op het voorgaande, is de Raad dan ook van oordeel dat door verwerende partij terecht wordt besloten dat het loutere feit dat een asielzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Armenië op zich niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Daarenboven dient te worden benadrukt dat uit wat volgt blijkt dat verschillende vaststellingen de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden politieke engagement in Armenië ernstig ondermijnen.

2.2.4.1. In hun verzoekschrift trachten verzoekende partijen de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen, te verklaren dan wel te weerleggen.

Waar getwijfeld wordt aan het door hen beweerd politiek engagement in de periode dat tweede verzoekende partij nog bij eerste verzoekende partij in Armenië verbleef (tot begin juni 2016), voeren verzoekende partijen aan dat het geenszins gaat om werkelijke tegenstrijdigheden gezien zij de vragen anders begrepen, het om verschillende manifestaties ging en zij ook aan veel betogingen hebben deelgenomen, waardoor het dan ook *“ver van gemakkelijk is om aan alle de elementen zich te herinneren”*. Ook wat de bekende oppositiepoliticus die aanwezig was tijdens de laatste manifestatie betreft, menen zij dat dit geen echte tegenstrijdigheid is in hun relaas.

In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat er ook vragen rijzen bij de aanleiding van het vertrek van tweede verzoekende partij uit Armenië gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, wijzen verzoekende partijen er vooreerst op dat tweede verzoekende partij deelgenomen heeft aan verschillende betogingen en dat zij beschouwd werd als politiek opposant. Zij vermeldde de arrestatie van haar man omdat het een belangrijke gebeurtenis in hun asielrelaas betrof. Voorts bemerken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij niet geconfronteerd werd met de beweerd tegenstrijdige verklaringen van haar moeder en wijzen zij er tevens op dat de verklaringen van haar moeder en haar zus zich niet in het administratief dossier bevinden. Zij menen dan ook dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden. Voorts was tweede verzoekende partij erg jong en het is dan ook normaal dat zij zich niet alle elementen over de problemen van haar vader kan herinneren. Ten slotte volstaat ook de tegenstrijdigheid in hun verklaringen omtrent het politiebezoek in 2016 niet om de geloofwaardigheid van dit bezoek te ondermijnen, temeer daar zij verklaringen konden afleggen over het verloop van dit bezoek en tevens veel details hierover konden geven.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat er evenmin weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij na het vertrek van haar vrouw situeert, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, bemerken verzoekende partijen vooreerst in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaringen van eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en anderzijds haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort is. Daarnaast stellen verzoekende partijen dat het centraal element van de vijf dagen durende hechtenis van eerste verzoekende partij niet werd besproken in de bestreden beslissingen. Wat de manier betreft waarop eerste verzoekende partij het land verliet, betogen verzoekende partijen dat dit wel degelijk geloofwaardig is, verwijzen zij opnieuw naar de corruptie in Armenië en trekken zij het verslag van het Commissariaat-generaal over de toestand op de luchthaven in Yerevan in twijfel.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog er geenszins in slagen afdoende argumenten aan te brengen om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen die geleid hebben tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door hen voorgehouden asielrelaas in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen zich grotendeels beperken tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, zonder evenwel de verschillende vaststellingen *in concreto* te weerleggen. *In casu* werd uitgebreid in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door hen voorgehouden asielrelaas nu (i) geen geloof kan worden gehecht aan het beweerd politieke engagement in de periode dat zij samen in Armenië verbleven gezien hun vage en tegenstrijdige verklaringen over de manifestaties waaraan zij deelnamen en een bezoek van de politie bij hen thuis, de periode waarin zij deelnamen aan manifestaties, het aantal manifestaties waaraan zij deelnamen, en het al dan niet aanwezig zijn van een bekend oppositiepoliticus; (ii) de verklaringen van tweede verzoekende partij over haar directe

vluchtaanleiding allesbehalve overtuigend zijn en ook aan het profiel van haar vader geen enkel geloof gehecht kan worden; en (iii) de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de problemen die zij na het vertrek van haar vrouw situeert evenmin konden overtuigen en ook de manier waarop zij legaal het land kon verlaten via de luchthaven hoewel haar verboden was het land te verlaten geenszins aannemelijk is. Verzoekende partijen doen met hun betoog geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van verwerende partij die steun vinden in de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

Waar verzoekende partijen opwerpen dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden nu tweede verzoekende partij niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar moeder omtrent het profiel van haar vader, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*. De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat tweede verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid, maar *in casu* geen enkel concreet argument aanbrengt dat van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen dan wel te verklaren.

De Raad bemerkt voorts dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaring van tweede verzoekende partij en deze van haar moeder – tweede verzoekende partij verklaarde dat haar vader lid was van ‘Bargavach Hayastan’ terwijl deze volgens haar moeder lid was van ‘Hayots hamazgayin sharzum (HSHS)’ – steun vindt in de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van haar moeder die zich reeds in de administratieve dossiers bevindt (administratief dossier M. G., stuk 8, deel 5; administratief dossier A.A., stuk 8, deel 3) en het gehoorverslag van haar moeder dat verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt (bijlage 2).

Waar eerste verzoekende partij nog betoogt dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en dus niet tegen haar kan worden gebruikt om tegenstrijdigheden te vinden en een negatieve beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat het gegeven dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat voor het Commissariaat-generaal, niets afdoet aan de verwachting dat de asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De vage bewering dat *“(h)et kan (...) gebeuren”* dat de verklaringen van eerste verzoekende partij niet aan haar werden voorgelezen wordt op geen enkele wijze onderbouwd en is dan ook slechts een blote bewering. Uit de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat haar verklaringen haar wel degelijk achteraf werden voorgelezen, in het Armeens, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier M. G., stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 4; administratief dossier A.A., stuk 8, deel 3). Waar daarnaast nog wordt gesteld dat het voor eerste verzoekende partij onmogelijk was om haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken na te kijken, wijst de Raad erop dat het mogelijk was een kopie van deze vragenlijst op te vragen, wat eerste verzoekende partij echter nagelaten heeft te doen.

Wat verder de bemerking betreft dat de vijf dagen durende hechtenis van eerste verzoekende partij niet besproken wordt door verwerende partij, duidt de Raad erop dat gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de aanleiding voor de beweerde hechtenis en het politiebezoek, zoals werd gemotiveerd in de bestreden beslissingen, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde hechtenis die uit deze problemen zou voortkomen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de beweringen van verzoekende partijen over de manier waarop de informatie van het Commissariaat-generaal over de luchthaven van Zvartnots zou zijn verzameld – zij achten het “*meer dan waarschijnlijk*” dat het bezoek van de twee medewerkers van het Commissariaat-generaal werd voorbereid met de lokale overheden – slechts blote beweringen betreffen die op geen enkele wijze worden onderbouwd. Uit desbetreffende informatie (administratief dossier M. G., stuk 8, landeninformatie, deel 2; administratief dossier A. A., stuk 8, landeninformatie, deel 2) blijkt nergens dat deze werd opgesteld in overleg of in voorbereiding met de lokale overheden, zoals verzoekende partijen beweren. Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan dat de vaststellingen die gedaan werden door twee medewerkers van het Commissariaat-generaal niet stroken met de werkelijke gang van zaken op de luchthaven van Zvartnots. Daar uit voormelde informatie blijkt dat op de luchthaven van Zvartnots zeer intensieve en geïndividualiseerde controles van reizigers gebeuren, bovendien door *ad random* aangeduide beampten, is het dan ook geenszins aannemelijk dat de doorgang van eerste verzoekende partij op de luchthaven zou zijn georganiseerd bij een corrupte beampte, die door een tussenpersoon benaderd zou zijn om haar ongezien te laten vertrekken, hetgeen zij nochtans suggereert. De vaststelling dat eerste verzoekende partij het land legaal verliet, ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.5. In verband met de door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde internetartikelen omtrent de opstoot van geweld in de regio “*Haut-Karabakh*”, de regio waarover Azerbeidzjan en Armenië reeds jarenlang in conflict liggen (bijlagen 3.4 en 3.6), bemerkt de Raad dat verzoekende partijen niet afkomstig zijn van deze regio, doch wel van de provincie Yerevan. De verwijzing naar het geweld in deze regio is dan ook niet dienstig.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier M. G., stukken 7 en 8; administratief dossier A. A., stukken 7 en 8), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 27 maart 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT